

ПРОТОКОЛ

№ 92

гр. Варна, 16.03.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
и прокурора П. М. К.

Сложи за разглеждане докладваното от Румяна Панталеева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20233000600023 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 11:20 часа се явиха:

За Апелативна прокуратура – Варна се явява прокурор К..

Жалбоподател-подсъдим С. П. Й., редовно призован, явява се лично, представлява се от **адв.С. Х. С. и адв.Д. М. И. от АК – Шумен** и **адв.С. Н. П. от АК -София**, редовно упълномощени.

Жалбоподатели-частни обвинители М. М. Б., Т. Н. Б. и И. Д. В., редовно призовани, не се явяват, представляват се от **адв.Б.А.А. от АК – СОФИЯ** и **адв.С.Д. от АК – Добрич**, надлежно упълномощени.

Вещото лице П. Е. П., редовно призован, явява се лично.

ПРОКУРОРЪТ: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

АДВ.Д.: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

АДВ.А.: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

АДВ.С.: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

АДВ.М.: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

АДВ.П.: – Да се даде ход на делото, няма да соча доказателства. Нямам искания за отводи.

СЪДЪТ намира, че няма процесуални пречки по хода на делото, поради

което и

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО
ДЕЛОТО СЕ ДОКЛАДВА ОТ ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА СЪСТАВА
ДАВА ХОД НА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ
ПРЕД ВЪЗЗИВНАТА ИНСТАНЦИЯ

Сне се самоличността на вещото лице.

В.Л.П. Е. П.: - 69 годишен, женен, не осъждан, без родство, предупреден за наказателната отговорност по чл.291, ал.1 от НК, обещава да даде заключение по съвест и разбиране.

Пристъпи се към разпит на вещото лице П. по експертизата от досъдебното производство.

В.Л.П.: – По точка 3 от експертизата трябва да се съобрази механизма на произшествието. Водачът е допуснал излизане в ляво извън платното, след преминаване от дясната лента в лявата лента. Това пътно платно е ново, без маркировки, банкетът също е нов, твърд, валиран. И след като излиза в ляво, взема решение да завие надясно, за да се върне пак в своята лента. И при това положение, вследствие на скоростта, и на по-рязкото отклонение с волана, автомобилът се завърта надясно около вертикалната си ос, и започва да се движи напречно, към десния край на платното, след което излиза и с предната лява част се удря в крайпътно дърво, доста обемисто.

При тази скорост, която съм определил, от 122 км/ч, водачът, дори да употреби спирачки, няма как за това разстояние да преустанови движението. Но ако се е движил с около 90 км/ч, както би следвало да е, от момента на насочване на автомобила към лявата лента, излизането и до мястото на удара, опасната зона при 90 км/ч е малко по-малка, или почти равна, на това разстояние, от което той е започнал да се отклонява от дясната лента наляво. Така че той би успял да преустанови движението, ако се е движил с 90 км/ч, до мястото на удара, или ударът би бил съвсем лек.

При скорост около 120 км/ч дори едно леко движение с волана, или обръщане на погледа, и колата може да излезе от пътя веднага, много бързо, тя се движи с около 30 м в секунда, броим едно, две, и колата вече е излязла извън пътя. Значи за 2 секунди тя изминава 60 м. Причината, за да се отклони и излезе първоначално в ляво, е някаква грешка на водача с волана. Възможно е казаното в обясненията, да е защото си е отклонил вниманието към музикалната уредба, такава някаква причина има за мен, за да излезе. Излизането го свързвам с отклонение на вниманието.

За спирането казвам по принцип. Отклонявайки се в ляво, той е длъжен да овладее автомобила и да го върне на платното. След като колата излиза в ляво, той би трябвало да намаля скоростта, или да се опита да се върне на платното, или и двете, което той е направил, но с по-рязка маневра, и понеже колата отзад е лека, двигателят и всички тежести са отпред, и пътника с

водача, колата остава лека отзад, и се завърта задната ѝ част много лесно, при рязко движение с волана надясно.

Ако той се движи с разрешената скорост от 90 км/ч, насочи вниманието си към СД плеър-а, излезе в ляво първоначално, и действа както е било, би се намалила силата на удара според мен. Ако употреби спирачка още при излизането в ляво, и се е движил с 90 км/ч, има възможност да спре до мястото на удара. Би трябвало да натисне спирачка. Дори и да продължи въртенето, спирачните усилия биха се засилили върху колата. В случая е възможно да ги е употребил, т.к. в ляво, там където е излязъл, има такова изронване с левите гуми, че е задълбал в този валиран банкет, както не би се случило, ако гумите се търкалят. Имаше доста, около 3-4 см дълбочина на навлизане на грайфера в банкета, надолу от банкета, така че това търкане е възможно да е било едновременно с употреба на спирачка и едновременно със занасяне на автомобила. Ако се е движил с 90 км/ч, и е употребил спирачка, независимо от по-рязкото отклонение с волана, колата, достигайки до мястото на удара, би намалила скоростта си, и почти би спряла. Ако приемем, както и приемам, че е употребил спирачка, и рязко е завъртял волана, при движение с 90 км/ч не би достигнал до мястото на удара според мен, или ако е достигнал, то ще бъде съвсем лек удар. С 90 км/ч той пак би напуснал платното в дясно, или би се установил накрая на платното, защото дървото е малко по-навътре от десния край на платното, и от банкета, естествено. Доста голяма е силата на удара, и затова той, дори и да е употребил спирачка, както се съмнявам доста уверено, при тази скорост от 120 км/ч не е успял да спре, а е достигнал до дървото.

АДВ.П.: – Казахте, че удара е настъпил в дърво, което е било в дясно от банкета, на какво разстояние ?

В.Л.П.: – Сега точно не мога да сетя, то на снимковия материал се вижда добре.

АДВ.П.: - Има ли го отразено в огледния протокол това разстояние ?

В.Л.П.: - Сега не мога да се сетя в момента, вероятно го има.

АДВ.П.: – Т.к. за изчисляването на скоростта вероятно сте ползвал коефициент на странично триене 0.5, този коефициент един и същ ли е при асфалта и при тревата или там трева ли е ?

В.Л.П.: – До дървото не е трева, а банкет, твърд, коефициента на платното и на банкета е приблизително един и същ. Аз съм приел доста нисък коефициент - 0.5 на асфалта. А е възможно да е бил и по-голям, т.к. асфалтът е нов. При по-голям от този коефициент, скоростта на движение би излязла и по-голяма от установената от мен, но аз използвам максимално нисък коефициент - 0.5, който може да се вземе.

АДВ.П.: - Т.е. затревената част и асфалта имат един и същи коефициент на триене ?

В.Л.П.: - Всъщност това не е затревена част, а е банкет. Банкета е

чакълиран, и много прясно и добре валиран, на края на банката е дървото, защото той е около 1.50. Приел съм малък коефициент.

СЪДЪТ намира, че следва да бъде изплатено възнаграждение на вещото лице, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОПРЕДЕЛЯ възнаграждение на вещото лице **П. Е. П.** в размер на 100 лева за явяване, и пътни разноски след представяне на съответните документи. **Издаден РКО**

ПРОКУРОРЪТ: - Да бъде приключено съдебното следствие.

АДВ.А.: - Да се приключи делото.

АДВ.Д.: - Да се приключи делото.

АДВ.П.: – Поддържам моето искане от допълнението, за назначаване на АТЕ.

АДВ.С.: – С допълнителното изложение, което сме приложили по делото, също сме направили искане, по което обаче нямаме произнасяне. Искането е за назначаване на допълнителна СМЕ, с оглед заключенията на СМЕ за оглед и аутопсия на труп № 6, при което, това искане сме го правили в съдебна фаза пред първа инстанция, но в случая искам да уточня, с оглед на факта, макар и да преповторя някои неща, че в медицинската документация, по време на лечение на пострадалата са налични множество документи, един от които е епикриза с изходящ № 142/2021 година на МБАЛ Шумен, която е издадена на името на пострадалата И. М.ова М.а. Тази епикриза е издадена с период на лечението до нейната смърт, а именно от приемането ѝ на 09.02. до 22.02. когато тя е починала. Видно от тази епикриза са отбелязани няколко смущаващи неща, които така или иначе не са изяснени и не бяха изяснени както в досъдебното производство, така и в съдебната фаза на първоинстанционния съд. А именно, че при извършените изследвания са установени в един период от време, по време когато тя е била на лечение възпалителен процес и бактериална инфекция. Тази инфекция е систематизирана като септицимия, която е предизвикана от грам отрицателни бактерии, микроорганизми и в края на същата епикриза, така или иначе тя е налична, е отбелязано, че са настъпили усложнения именно от тази бактерия, от това, което е установено. В кой момент обаче е установено ние не знаем, това допринася ли по някакъв начин за влошаване на нейното състояние. Би ли могло така установените хиподенсни зони, които, разбира се приемаме изцяло заключението на аутопсията, нямаме никакви съмнения, относно компетентността на вещото лице д-р В., но факта, че тези въпроси не са му били задавани, бяха зададени в съдебно заседание, на които макар и да получихме някакъв отговор, т.е. той няма как да е пълен по простата причина, че и той самият прие, че тези въпроси не са му били задавани въпреки това решаващият съд прие, че не е налице, т.к. той е отговорил. Установената съдебна практика обаче навсякъде твърди, че следва заключенията да бъдат писмени. И за нас остана един неизяснен, неуточнен, а според нас не само

касаещ правилното решаване на делото, считам, че би могъл да бъде от съществено значение за правилното му решаване. Именно тази експертиза, т.к. не ни беше допусната, сме направили искане за допускане от настоящия съдебен състав, още повече, че така или иначе се провежда съдебно следствие, поради което, може би трябва да направя едно уточнение, конкретизирали сме я като комплексна и то не заради друго, т.к. считаме, че следва да участва микробиолог. До колкото микробиолог е пряко медицинско лице или касае друга област от тази гледна точка сме я именували като допълнителна комплексна, в противен случай би могло да се приеме, че е допълнителна СМЕ, която след като се запознае с всички останали въпроси, които са налични, т.е. доказателствата, които са налични по делото, би следвало да отговори на въпросите, които сме посочили.

ПРОКУРОРЪТ: – Считам, че така направеното искане за неоснователно, разбирам желанието на защитата за евентуално установяване на факта, че смъртта на пострадалата не се намира във връзка с настъпилото ПТП, но наличните по делото СМЕ, според мен достатъчно категорично установяват наличието на пряка причинно следствена връзка между уврежданията, настъпили в следствие на ПТП, довели в следствие и до смъртта на пострадалата и пряката причинно следствена връзка между настъпилото ПТП и смъртта на пострадалата, поради което една такава експертиза считам, че е напълно излишна и второ, че ще забави само разследването по делото. Освен това и по делото са налични и други доказателства, включително и гласни за състоянието на пострадалата към момента на настъпване на ПТП, непосредствено преди него, присъствието ѝ на съответното празненство. Няма данни, че тя е била в някакво тежко такова състояние, болестно, за да разсъждаваме в такава насока каквато ни навежда защитата. Така, че становището ми е, че такава експертиза не е необходима по делото.

АДВ.А.: – Уважаеми Апелативни съдии, моля да оставите така отправеното доказателствено искане без уважение.

В хода на производството, на база събрания доказателствен материал по един категоричен начин беше установена пряката и непосредствена причинно следствена връзка между процесното ПТП и и настъпилия вредоносен резултат, а именно смъртта на родствениците на доверителите ни. Доказателственото искане няма да допринесе с нищо за разкриване на обективната истина.

АДВ.Д.: – Присъединявам се към казаното от колегата.

СЪДЪТ счита, че за правилното решаване на делото не се налага използване допълнително на специални знания с цел постигане на отговори по въпросите, посочени в допълнението към въззивната жалба от адвокати С. и М., а по доказателственото искане на адв.П. вече се е произнесъл с определението си по чл.327 от НПК, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателствените искания.

На основание чл.317, вр.чл.286, ал.2 от НПК председателят обяви съдебното следствие за приключено и на основание чл.317, вр.чл.291, ал.1 от НПК съдът пристъпи към изслушване на

СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ:

ПРОКУРОРЪТ: - Уважаеми Апелативни съдии, моля да оставите без уважение въззивната жалба на подсъдимия.

От събраните в хода на досъдебното и съдебното производство доказателства безспорно се установява авторството и механизма на извършване на престъплението по чл.343, ал.3, предл.1, б.„б“ от НК, както и в хода на наказателното производство до момента не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В подкрепа на този извод, по отношение неоказването на помощ от подсъдимия може да се посочат показанията на свидетеля Р. Б., който след пристигането си на местопроизшествието е позвънил на телефон 112, за да сигнализира и потърси помощ, също така показанията на свидетеля Й.В. и свидетеля Д. Д. отишли още с пристигането си при пострадалата и правили опити да ѝ помогнат. Същите свидетели са проверили дали пострадалата не си е глътнала езика и се опитали да ѝ окажат първа помощ и да я извадят от колата.

Що се отнася да механизма на извършване на престъплението, включително скоростта на движение, техническата изправност на автомобила, наличие на техническа възможност у водача да предотврати произшествието и т.н. обосновани отговори по отношение на тези поставени въпроси са дадени в автотехническите експертизи, изготвени по делото.

В днешното съдебно заседание допълнителните въпроси, които бяха зададени на вещото лице и съответно отговорите, които той даде по неговото заключение по никакъв начин считам, че не променят извода, за това, че правилно е повдигнато обвинение на подсъдимия за това, че превишената скорост е основно негово нарушение на ППЗвП довело до настъпване на ПТП.

В тази връзка искам да допълня това, което днес вещото лице разясни допълнително:

На първо място вещото лице допусна, че е съвсем вероятна хипотезата изложена в обясненията на подсъдимия, затова, че той си е отвлякъл вниманието, насочвайки го към СД плеър-а на автомобила, което е причина за отклонение на автомобила в ляво първоначално и излизането му в ляво от платното за движение. По принцип знаем като юристи, че ЗДвП изисква при възникване на опасна пътна ситуация водачът да намали или да спре автомобила, а по изключение да извършва спасителна маневра, като тя е правомерна и законосъобразна само тогава когато не бъде причинен смъртен резултат. В случая не е така.

В тази връзка очевидно, че липса на други доказателства по делото и с оглед твърдяното от подсъдимия затова как се е стигнало до навлизането на автомобила в ляво от пътното платно, евентуално потвърденото днес от вещото лице в съдебно заседание, очевидно е, че за водача опасната пътна ситуация е възникнала тогава когато той след като първоначално си е отвялякъл вниманието е установил, че автомобила е излязъл от пътното платно в левия банкет. От тук нататък закона изисква от него да намали или да спре, без да извършва никакви други маневри. Вещото лице това няколко пъти заяви, а и е отразил и в експертизата си, заяви го и в днешното съдебно заседание няколко пъти, че ако автомобила се е движил с изискуемата от закона максимална скорост от 90 км/ч предизвикване на тази опасна пътна ситуация за подсъдимия и ако той е предприел изисканото от него по закон да спре автомобила, т.е. да употреби спирачната система то автомобила или би спрял непосредствено преди мястото на удара в дървото или би се ударил с такава ниска скорост, според вещото лице в дървото, която най-вероятно не би довела до такъв резултат. Т.е. очевидно, че действително скоростта, с която се движил автомобила се намира в пряка причинно следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат и ако беше автомобила се движил с изискуемата, максимално допустима от закона скорост този резултат не би бил постигнат, нямаше да се стигне до този резултат.

От друга страна заключенията на съдебно-медицинските експертизи пък обосновават установените травматични увреждания у пострадалата, наличието на пряка причинно-следствена връзка между смъртта ѝ и пътнотранспортното произшествие, както и установяването на „пияното състояние“ при управление на МПС от страна на подсъдимия.

При определяне на наложеното наказание съдът е взел предвид, че подсъдимия Й. има съставени шест акта за установяване на административни нарушения като водач на МПС. Издадени са му били в тази връзка шест наказателни постановления за общо 11 нарушения на Закона за движение по пътищата, както и 13 фиша за нарушения на Закона за движение по пътищата, видно от справката по ДП том 1, л.120 - 121.

Въпреки това, въпреки тази история на нарушенията на подсъдимия съдът е наложил наказание близко до минимума, предвиден в закона, като считам, че определеното от съда наказание в размер на 3 години и 6 месеца лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно ефективно е справедливо и правилно не е приложен чл.55 от НК, първо заради множеството предходни нарушения на ЗДВП от страна на подсъдимия, десетки, с които санкция той не се е съобразил, не са му повлияли превантивно.

От друга страна налагането на наказание към минимума е съобразено от съда с наличието на смекчаващи вината обстоятелства, а именно чисто съдебно минало, липса на наказания по реда на чл.78а от НК, младежката възраст на подсъдимия и добрите характеристични данни, самопризнанията направени по време на съдебното следствие и не на последно място разбира

се приноса на пострадалата, която го е мотивирала да тръгнат с автомобила за да я закара до дома ѝ.

Така, че са налице основания, както за определяне на наказанието в този размер и неговото ефективно изпълнение така и за определяне на наказанието към минимума, както е направил Окръжен съд.

Предвид изложеното считам, че присъдата на окръжния съд като правилна и законосъобразна следва да бъде потвърдена в цялост.

АДВ.А.: – Уважаеми Апелативни съдии, считам, че в хода на производството по един безспорен и категоричен начин беше доказано обвинението, беше установен както механизма на настъпване на процесното ПТП, респективно, че същото се дължи единствено на обстоятелството, че подсъдимия е управлявал автомобила с превишена скорост и то със значително превишена скорост над законово допустимата, а наред и с това беше установена и пряката непосредствена причинно следствена връзка между деянието и настъпилия вредоносен резултат.

Поради тази причина аз моля да оставите депозираната от страна на подсъдимия въззивна жалба без уважение.

Моля да уважите представената от името на доверителите ми въззивна жалба.

Намираме определеното от Окръжен съд – Шумен наказание за явно несправедливо. Да, абсолютно споделяме съображенията на първоинстанционния решаващ състав, досежно това, че изтърпяването на наказанието трябва да бъде ефективно.

В обществото ни към настоящия момент съществува един изключително голям проблем и това са буквално ежедневните и изключително тежки ПТП, при които са пострадали и загинали множество лица.

В процесния случай не просто става въпрос за грубо нарушаване на ППЗДвП, деянието е извършено и в пияно състояние, под въздействието на алкохол.

За да може да бъдат постигнати целите, както на индивидуалната, така и на генералната превенция, считаме, че наказанието, което следва да бъде наложено на подсъдимия следва да бъде ориентирано към предвидения от законов максимум от 15 години лишаване от свобода, което наказание да бъде ефективно изтърпя.

Не сме съгласни, че има превес на смекчаващите вината обстоятелства. Преценката, както на смекчаващите, така и на отегчаващите вината обстоятелства не следва да бъде някаква математическа функция, кое число е по-голямо от другото, а следва да се направи една конкретна преценка на всяко едно от тези обстоятелства и неговата индивидуална тежест в конкретния случай.

По делото е установено, че подсъдимия в своята сравнително кратка

кариера на правоспособен водач на МПС е осъществил множество нарушения на ППЗДвП, което показва, че поведението му като водач на МПС очевидно е мотивирано от това личността вече да се постави над закона, едно системно и категорично неспазване на правилата за движение по пътищата.

Наред с това следва да се обърне и специално внимание на поведението на подсъдимия непосредствено след настъпване на ПТП, той е напуснал местопроизшествието, наред с това не е оказал помощ на пострадалата, която в онзи момент е била в изключително тежко състояние и категорично и безспорно е имала нужда от медицинска помощ, но дори и не е подаден сигнал на националния номер 112.

Поради всичко казано до този момент аз считам, че определеното наказание следва да бъде увеличено и категорично следва да бъде изтърпяно ефективно за да може да се постигнат целите на индивидуалната и генералната превенция.

В този смисъл аз моля да измените постановената първоинстанционна присъда. Претендираме разноски безплатна правна помощ, съобразно представения договор.

АДВ.Д.: – Уважаеми Апелативни съдии, присъединявам се към становището на адв.А..

АДВ.М.: – Уважаеми Апелативни съдии, становището ни, относно въззивната жалба на ответната страна смятаме, че е допустима, но не е основателна.

Ние поддържаме изцяло депозираните въззивни жалби от страна на обвиняемия и защитата, както и допълненията към тях, в които подробно сме изложили нашето становище, поради, което смятам, че не следва да ги повтарям.

Накратко ще насоча Вашето внимание на някои основни факти, касаещи нарушаване на материалния закон и процесуални нарушения, допуснати както в хода на досъдебното производство, така и в първоинстанционното производство.

Не споделям извода на първоинстанционния съд изложен в мотивите, че не са допуснати съществени нарушения ограничаващи правото на защита.

Смятаме така, защото според нас е бил нарушен материалния закон, т.к. не е спазен реда за установяване на алкохолната концентрация на подсъдимия, регламентиран в Наредба 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества и техните аналози, която ще наричам за краткост с Наредба 1.

Ще отбележа, че бланката на талона, използвана в случая, е по образец, съгласно Приложение 1, към чл.3, ал.2 от Наредба 1, издадена е от Министъра на здравеопазването, Министъра на вътрешните работи и Министъра на правосъдието и всички реквизити в този талон са

задължителни.

Посочената Наредба 1 не допуска изключение като това надлежния орган, в настоящия случай служителя на полицията, който попълва този талон по негова преценка да съкращава част от задължителните реквизити в талона, т.к. по този начин законодателя е гарантирал правата на защита на изследваното лице.

Никъде в наредбата не е вменено и задължение на изследвания, в настоящия случай на подсъдимия, да предполага какво предписание му е направено в талона за изследване.

Задължение е на надлежния орган е писмено да отрази в талона какво предписание трябва да изпълни подсъдимия.

Предвид, че са налице няколко алтернативи, в конкретния случай те са две, да даде кръв за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта или да даде образци, кръв, за употребата на наркотични вещества.

Видно от приложения талон по делото това не е направено от надлежния орган, с което е бил нарушен материалния закон. Подсъдимия е бил поставен в положение да не може да разбере, да прецени дали е в негов интерес и да даде информирано съгласие за вземането на кръв за изследване или да откаже такова.

На база на така взетите образци, в нарушение на надлежния ред, е извършено изследването за съдържание на алкохол в кръвта на база, на което се крепи и обвинението, за наличие на пияно състояние.

Така нарушавайки материалния закон, който определя реда и начина на доказване на съдържанието на алкохол в кръвта е нарушено и правото на защита на подсъдимия, което е неотстранимо и не може да бъде saniрано.

Ето защо смятаме, че би следвало въпросните кръвни проби да се изключат от доказателствения материал, както и направените по тях химически експертизи.

Видно е от мотивите на първоинстанционния съд, той е приел, че дори и да се изключат кръвните проби от доказателствения материал, поради съществено неотстранимо нарушение при вземане на кръвните проби налице са били многобройни и други доказателства, че подсъдимия е употребил алкохол.

Това обстоятелство не е спорно, видно от събраните в хода на делото доказателства, но квалифициращото обстоятелство „пияно състояние“ следва да се докаже по надлежния ред и към момента на извършване на деянието.

Становището на съда, изложено в мотивите е, че дори ако бъде удовлетворено това наше искане и бъдат изключени въобще кръвната проба и химическите експертизи то отново се е стигало до свидетелските показания и обясненията на подсъдимия, въз основа, на които е била изготвена СМЕ по писмени данни, приложена по делото.

Съдът приема също, че изготвената, обсъдена и приобщена от съда

допълнителна СМЕ № 140/2022 година, по писмени данни, изготвена от съдебен лекар, дава категоричен извод, че е налице пияно състояние.

Намираме този извод на съда за неправилен и несъответстващ на събраните доказателства.

Видно от заключението на тази експертиза изчисленията са направени на база на свидетелски показания и установяват съдържанието на алкохол в кръвта на подсъдимия към момента на ПТП в следните граници от 00 до 0.8 промила.

Отделно, това заключение е неточно поради ред подробно обсъдени в експертизата и в съдебно заседание от д-р В., който я е изготвил, а по-точно:

На първо място противоречиви данни, непълни, несигурни данни за поетия алкохол.

На второ място времето на започване и приключване на консумацията на алкохола.

На трето място теглото на подсъдимия към датата на ПТП.

На четвърто, метаболизма на конкретния организъм.

На пето фактора на описанието, който също варира от 0.1 до 0.3 и се ползва при изчисленията.

Заключенията на експерта, отразени в експертизата е, че напълно прецизни и конкретни изчисления на алкохолното съдържание в кръвта към момента на ПТП, по свидетелски показания са невъзможни или неточни.

Още повече, че при защитата на двете експертизи, изготвени от д-р В., изчислени по метода на Видмарк вещото лице в съдебно заседание на въпроса на защитата до колко са точни изчисленията, вещото лице категорично заявява, че изчисленията по формулите на Видмарк са приблизителни.

В тази насока, съобразно изискванията на чл.303, ал.1 НПК присъдата не следва да почива на предположения, каквито са реално и получените резултати от въпросната експертиза от 00 промила, което съответства на напълно трезвен човек до 0.8 промила, което съответства на лека форма на алкохолно опиянение.

Ето защо считаме, че присъдата е постановена не само при нарушаване на материалния закон, а и при липса на категорични доказателства.

Предвид на изложеното смятаме, че не е доказано по категоричен начин квалифициращото обстоятелство пияно състояние, поради което намираме, че следва да бъде възприето, че подсъдимия към момента на извършването на деянието не е бил в пияно състояние поради недоказаност.

Именно това налага преквалификация на деянието, като считаме , че правилната квалификация би следвало да се възприеме по чл.343, ал.1, б.в от НК, във вр.чл.342, ал.1 от НК.

Ето защо уважаеми съдии, молим съда да отмени присъда № 16/12.10.2022 година, постановена по НОХД № 212 /2022 година по описа на

Окръжен съд - Шумен като оправдаете подсъдимия по така повдигнатото му обвинение и постановите нова присъда, като го признаете за виновен за извършено от него престъпление по чл.343, ал.1, б.в от НК, във вр.чл.342, ал.1 от НК. и определите наказание лишаване от свобода в предвидения минимум от две години, като отложите изпълнението на наложеното наказание на основание чл.66 от НК.

Алтернативно, ако не споделите това може становище моля да бъде върнато делото за ново разследване със задължителни указания.

АДВ.С.: – Уважаеми Апелативни съдии, подробно сме изложили нашите мотиви, относно изразени по повод мотивите на съда, в допълнителното изложение, което е приложено по делото и няма да спирам в подробност.

Но следва да наведе доводи, относно основното искане, което сме направили с жалбата, а именно изменение на присъдата и намаляване на наказанието до предвидения минимум или определяне на такова при условията на чл.55, ал.1 от НК.

Доводите са изложени в първоначалната жалба, в допълнение към нея следва да насоча вниманието Ви, относно възприетото от ШОС становище в мотивите си, че утежняването в случая е обстоятелството, че подсъдимия е избягал от местопроизшествието, придавайки на този факт, освен утежняващо обстоятелство и такова едва ли не квалифициращо, за което обаче няма повдигнато обвинение.

Считам, че така направеното заключение от съда е неправилно и в противовес със събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал.

В тази връзка следва да отбележа, че след настъпване на произшествието, освен лице допринесло за съставомерния резултат на пострадалата, подсъдимия се явява и пострадал. Налични са достатъчно по обем гласни и писмени доказателства за този факт. Същият се е нуждаел от оказване на медицинска помощ и такава му е оказана от свидетелите Р. Б. и Г. Б.. Липсва какъвто и да е умисъл у него да се укрива, да заличава следи от местопроизшествието или да прикрива авторството си, или по какъвто и да е друг начин да осуети провеждането на разследването, за квалифициране на това негово действие като „избягал от местопроизшествието“.

Събраните гласни доказателства установяват по несъмнен начин, че същият е откаран в център за спешна медицинска помощ в гр.Нови пазар, а от там МБАЛ Шумен.

Междувременно по пътя, т.е. пристигайки пред дома на Г. Б., същия е сигнализирал и уведомил служители на полицията, без значение, че същите са били ангажирани по друг случай и не са предприели каквито и да е действия.

Самото му поведение да спрат и да уведомят не следва по никакъв да бъде приравнявано като такова утежняващо вината обстоятелства.

Не е спорен момента, че на всяко лице претърпяло ПТП и нуждаещо се от квалифицирана помощ, следва да бъде оказана такава.

Това именно са направили свидетелите Г. Б. и Р. Б., които са го транспортирали до лечебно заведение.

Липсата на умишъл за укриване на авторството на престъплението и възпрепятстване на органите се оборва от показанията на свидетеля Р. Б., както и обясненията на подсъдимия, че пристигайки пред домът им са сигнализирали полицията.

Относно възприетото от съда в мотивите си, че подсъдимия не е оказал никаква помощ на пострадалата следва да бъде отбелязано следното. Състоянието на обвиняемия е било такова, че самостоятелно той не би могъл чисто физически да окаже каквато и да е адекватна помощ. Такава помощ той е оказал чрез свидетелите, на които се е обадил.

Видно от показанията на свидетеля Р. Б.:“той ми се обади с думите направих голяма беля“, което следва да се тълкува като признание и молба за помощ от негова страна.

Пристигайки на място подсъдимия независимо от състоянието си заявява:“Оставете ме мен, помогнете на нея...“. Това отново говори за призив за помощ, изразяващ се поради невъзможност сам да осъществи такава на пострадалата.

Тук възниква и недооцененото от решаващият съд обстоятелство, относно оказана адекватна помощ на живо лице.

Пострадалата е била с пълно телосложение, подсъдимият е възприел пушек от двигателния отсек и опасност, поне според него автомобила да се запали, факт, който не е оборен от събраните доказателства. Сам и в състояние на безпомощност - фрактура на крака и в невъзможност да се изправи, придвижвайки се пълзешком същият е приел, че адекватна помощ, в създамата се ситуация би получил, чрез обаждане на свидетеля Р. Б., който, поне според него и в действителност е така се отзовал много бързо, т.к. разстоянието на което се намирал е било 500 - 1000 м., съобразно показанията на свидетелите.

В конкретния случай и при така създадената обстановка считам, че това е единствената, своевременна и адекватна помощ осъществена от подсъдимия, макар и не самостоятелно, а това разбира се и в предвид на състоянието му, такава е осъществена чрез други лица и според мен своевременно с оглед на техните показания.

В тази насока са и показанията на служители от ЦСМП – Каолиново, които са се отзовали първи на сигнала, същите сочат в показанията си, че с помощта на свидетелите са поставили пострадалата на носилка и качили в линейката.

Относно соченото обстоятелство в мотивите на съда, че подсъдимия е могъл да направи много повече и едно обаждане на телефон 112 считам за

несъстоятелно. Състоянието му след ПТП е било такова, силен стрес, болки от наличната фрактура, които не му позволяват да разсъждава и действа адекватно на създалата се ситуация, но въпреки това е намерил сили да сигнализира и да потърси помощ от приятели.

Съобразно установената съдебна практика, при наличие на оказана адекватна помощ на живо лице, деянието, при наличие на квалифициращо обстоятелство пияно състояние не би могло да бъде квалифицирано по чл.343а от НК.

Съдебната практика възприема правилно, че наличието на такова, ако бъде оценено би следвало да се цени като смекчаващо вината обстоятелство.

Не споделям становището на Окръжен съд Шумен относно факта, че не приема като смекчаващо вината обстоятелство дадените от подсъдимия обяснения в хода на досъдебното производство. Там сме изложили подробно в допълнението към жалбата, поради което считам, че е налице въпреки всичко добро процесуално поведение на подсъдимия и то следва да бъде ценено.

При така изложеното и наличието на останалите смекчаващи вината обстоятелства, възприети от решаващия първоинстанционен съд, а именно, чисто съдебно минало, добри характеристични данни, отразени в хода на досъдебното производство, обективирани в характеристични данни от инспектор при РУ Каолиново, характеристика от кмета на населеното място, характеристика от работодател, трудов договор, сравнително младата възраст на подсъдимия, липсата на данни характеризиращи го като системен нарушител, подробно становище сме изложили в допълнението към жалбата, считам, че са налице ако не изключителни то многобройни по своето същество смекчаващи вината обстоятелства и даващи основание за налагане и определяне на наказанието под предвидения от закона минимален размер.

В тази връзка са и подбудите, които са го подтикнали да извърши това деяние, на които считам, че не е оказано необходимото внимание от страна на Окръжен съд – Шумен в мотивите си. В тази връзка неговите подбуди касаят единствено и само с цел да помогне на пострадалата, а не самоцелно да извърши това деяние. Т.е. той тръгва не заради друго, а защото е помолен по-настоятелно и това сме го посочили пред първоинстанционния съд и мотивиран от тези действия той предприема това пътуване за да я закара, но по никакъв начин не е считал себе си за лице, което е под въздействие на алкохола.

Следва все пак да бъде преценен и факта, че от момента когато те са седнали и са употребявали алкохол, а голяма част от разпитаните свидетели са били на това събиране много по-рано преди той да пристигне, самоцелно няма как отделно да ценим до такава степен, какво точно количество алкохол той е изпил.

Отчетеното от съда наличие на съпричиняване от страна пострадалата също касае смекчаващо вината обстоятелство и води до една по-ниска степен

на обществена опасност на деянието и на дееца от обикновените случаи от този вид престъпление.

Ето защо, настоятелно Ви моля, Уважаеми Апелативни съдии, на основание чл.334, т.3 от НПК, вр.чл.337, ал.1, т.1 и т.3 от НПК, да постановите решение, с което да измените присъда № 16 от 12.10.2022 година по НОХД № 212/2022 година по описа на Шуменски окръжен съд, като определите размера на наказанието под предвидения минимум или наложите такова в абсолютния минимум, като молбата е за отлагане на наложеното наказание, т.е. за прилагане на разпоредбата на чл.66 от НК.

АДВ.П.: – Уважаеми Апелативни съдии, поддържам изцяло казаното от колегите до този момент.

Но аз ще представям пред Вас едно малко по-различно виждане, относно постановената присъда на Шуменски окръжен съд.

На първо място, както и настоящия състав правилно предприе действия за да бъде разпитано вещото лице в днешното съдебно заседание. За да бъде налице едно правилно осъждане на подзащитния ни следва да бъде отговорено, според мен, на въпроса:

На първо място, от автотехническа гледна точка, а след това от гледна точка на правото каква всъщност е причината за настъпването на това ПТП.

Прави впечатление, че още в ДП, а и пред първа инстанция Шуменски окръжен съд, включително и в днешното съдебно заседание автоексперта заяви, че от автотехническа гледна точка първопричината за отклоняването на автомобила е именно отклонение на вниманието от страна на подзащитния ми. Същия дава такова обяснение още в ДП, разпитан в качеството му на свидетел. Да, съгласен съм, че неговите показания, дадени в качеството му на свидетел, не следва да бъдат ценени в един последващ етап когато той придобива качеството на обвиняем и подсъдим, но тези първоначални моменти наистина събират много доказателства в тази насока.

Наистина е нарушен, според мен, материалния закон.

В крайна сметка подзащитния ми не може да разбере в какво е обвинен, какво нарушение на ППЗДвП е направил, което е в пряка причинно следствена връзка за настъпилия вредоносен резултат.

В тази връзка цитирам практика на ВС в тази насока, примерно решение № 366/1992 година на Трето НО, бившето което е, че нормите на чл.343 от НК са бланкетни и следва да бъдат попълнени точно с правилните норми на специалния закон, визиран в ЗДвП. В настоящия случай това е чл.20, ал.1 от ЗДвП, който определя контрола върху МПС. Контрола, който има предвид този чл.20, ал.1 представлява владеење и управляване на МПС във всяко отношение и обхваща всички действия на водача, които засягат не само техническото състояние, показанията на съответните уреди, като и възможността ППС да се движи само.

В тази връзка е и решение № 842/1975 година на Трето НО, решение №

960/1980 година на Трето НО.

В тази връзка бих посочил и още едно, за мен много хубаво решение, по-съвременно на ВС, а именно решение № 222/2014 година на Второ НО, където е разгледан подобен случай и е направен извода, че водача е длъжен да следи непрекъснато пътната обстановка и ако не възприеме опасност като причина за това отклонение, като причина за това отклонение на вниманието е нарушение именно на чл.20, ал.1 от ППЗДвП.

В настоящия случай, а и днес в съдебно заседание автоексперта, макар и да не приемам неговите заключения за правилни и ще се мотивирам защо, изтъкна, че всъщност високата скорост е причина за силния сблъсък в дървото, както се изрази. Ако беше с 90 км/ч щеше да се удари лекичко и нищо нямаше да стане. Да, но това едно предположение, това нещо изобщо не е изследвано, това е някакво негово заключение, което не е изследвано.

На следващо място, не мога да приема, че вещото лице е ползвало данни от огледния протокол. Само ще обърна внимание на съда, че както вещото, така и състава на Шуменски окръжен съд, приема, че удара е бил толкова силен, че изкъртил някакъв пън. Обърнете внимание, уважаеми апелативни съдии, такъв пън изобщо няма описан в протокола за оглед, изобщо, изобщо не е описано на какво разстояние автомобила се намира от ръба на пътя извън него, където е настъпил удара. Аз не вярвам някой тук в залата да има, който да повярва, че триенето върху асфалта и върху мократа трева е едно и също и затова се взема един единствен коефициент, който да бъде приложен във формулите и да се изчислява скоростта. Това е абсолютно несериозно. Ако следваме логиката на вещото лице ами защо трябва да хвърляме пари за асфалт, като можем и с трева или с чакъл, както той каза.

Затова твърдя, че заключенията на тази експертиза, която е приета от ДП, разгледана и служи като база за решението на Шуменски окръжен съд е абсолютно неправилна и необоснована.

Без да се спирам повече на това нещо, считам, че в тази връзка са налице и липса на мотиви именно поради обстоятелството, че мотивите на Шуменски окръжен съд лежат в голямата си част, относно механизма на настъпилото произшествие върху една неправилна и невярна АТЕ. Дори да е такава, дори и да я приемем, че е правилна първопричината за настъпилото ПТП е всъщност е отклонение на вниманието.

До този момент такова обвинение подзащитния ни няма.

За мен за правилното решаване Вашето решение в случая следва да бъде отмяна на присъдата и връщането на делото за разглеждане от друг състав на Шуменски окръжен съд задължителни указания.

Бих се спрял и на други нарушения, които считам, че са допуснати, но за мен това е основната причина и за да има наистина правосъдие, не казвам, че подзащитния ни не е виновен, напротив, виновен е, но в неспазването на съвсем други правила за движение и закона изисква те да бъдат точно конкретно събрани.

Доказателствата, които са събрани всъщност не потвърждават по абсолютно никакъв начин причината превишената скорост. Някакви доказателства, които са в тази насока е изявлението на вещото лице, че щеше да се удари по-силно, щеше да се удари по-леко.

Друг е въпроса, че съдът без да бъде изяснено по технически път е приел, че след като пострадалата е била без колан това е довело до нейните наранявания. Но няма никъде изследван въпроса, от техническа гледна точка, биха ли настъпили тези увреждания, по какъв начин биха настъпили.

В заключение, моля Ви, уважаеми Апелативни съдии, отменете тази присъда и върнете делото за разглеждане от друг състав.

За мен за правилното решаване на делото няма друг ход.

ПОДС.Й.: – Само мога да кажа, че много съжалявам.

ПОСЛЕДНА ДУМА:

ПОДС.Й.: – Ако може да ми се даде условна присъда.

СЪДЪТ се оттегля на тайно съвещание.

СЪДЪТ след тайно съвещание обяви, че ще се произнесе със съдебен акт в законния срок, за изготвянето на който страните ще бъдат уведомени писмено.

ПРОТОКОЛЪТ изготвен в съдебно заседание, което приключи в **12:30** часа.

Председател: _____

Секретар: _____